

SAADET

Henüz daha on altı yaşındaydı.Yumuşak doku kanserine yakalanmış hem de son evresindeydi.Kemoterapi'ye takiben ışın tedavisi(Radyoterapi) almaya başlamış yaşamın son anlarıydı.Tedavisi mümkün olmayan kansere yakalanmıştı.Hayata küsmüş kendini dış dünya ile ilişkileri kesmiş odasından dışarı çıkmıyor.Ağbey'i,annesi,babasıydı hayatı tedavi süreci onun bitkin düşürmüştü.Tedavi sürecine on ara verilmiş dünyalar onun olmuştu :Tedaviye verilen bu arayı en iyi şekilde değerlendirmek istiyordu.Hemen kendini sokağa attı.O parktan bu parka,o sokaktan bu sokağa geziyordu.Akşam vakti gelmek üzereyken evlerinden az uzakta bir eczaneye ağrı kesicilerini almaya annesinin tarif ettiği eczaneye giderken yolunun üstündeki eczanede önünde durdu.Eczane camından şirin mi? şirin kızı, ilk defa görüyordu.kısık sesli..kendi kendine konuşarak

- "İlk defa aşk bu olsa gerek", bir daha

söylene söylene hoşlandığını fena halde hoşlandığını hissetti.Sanki dünya ya yeniden başlamış gibiydi.İçi kıpır kıpır,kalbi yerinden fırlayacaktı sanki;

- "Seni seviyorum, seni seviyorum"

diye kıza söylemek istiyordu.eczaneye girdi kızla göz göze geldiler. Kız gülümsedi kendi yaşlarında harika bir kızdı eczane kalfası kıza takılıp kaldı gözleri hani ilk bakışta aşk derler ya öylece takılıp kalmış kız mükemmel bir gülümseme ikram etmişti.Orda sarılıp öpmek istedi kıızı sözcükleri kekeleye kekeleye kuracağı cümleleri gevele ye gevele ye alacağı ağrı kesicileri isteye bildi.Eczacı kız dan fena halde hoşlanıyordu.Sanki kızda ona karşı boş değildi.Sadece bir şekilde tanışıp kaynaşmaları gerekiyordu.Poşete konulan ilaçları alıp kekeleye kekeleye

"Teşekkür ederim "

Dedikten sonra aldı ilaçlarını evine döndü

Eve geri dönünce delikanlı annesine...

- "Anneciğim; ben eczanedeki kızdan hoşlanıyorum. İkimiz de bir birimizi seviyoruz,galiba! siz de uygun bulursanız ilişkimizi resmiyete dökeceğim."

- "Evladım, acelen ne sen biraz daha iyileş Biraz zaman geçsin kendinize zaman verin ondan sonra."

- "Anneciğim, biz de hemen evlenelim demiyorum ki; önce aramızda söz yapalım. Bir birimize ait olduğumuzu herkes bilsin."

- "Sen kendi kendine hayaller kuruyorsun evladım!"

- "Sadece senin sevmen olmaz ki; Kızın seni sevmesi gerekir biliyon mu? Ailelerinizin kültür düzeyleri, gelir düzeyleri, yaşam biçimleri uygun olup olmadığını, uyum sağlayıp sağlayamayacağımızı hiç düşündün mü?"

- "Biz birbirimizi sevince onların önemi yok, "

- "Hele sen bir iyileş"

- "O işi, biz size hemencecik, baş tacı yaparız bile,"

- "O nasıl söz anneciğim sizsiniz baş tacı, sizin yerinizi kimse dolduramaz, ben sadece düşüncelerimi söyledim."

- "İşte bir gün beni anlayacaksın evladım!"

- "Haklısın anneciğim"

- "Ya Rabbi! Bu zavallı kulunu deniyorsun, fakat acizliğimden sabredemiyorum. Diyerek bir ah çeker." Bu sırada bir günden bir başka bir gündü.

O gün evde yine yalnızdım.Odamın camının az uzak kenarında bir şeyler okuyordum. Bir yandan da karalamaya çalıştığım yarım kalan şiirimi heyecanla okuyor, hatta bir an önce bitirmek için sabırsızlanıyordum.

Derken odanın içerisini acı bir fren sesi ve ardından da bir çığlık kapladı... Daha sonra ardı arkası kesilmeyen bağırsılar, ağlayışlar, yakarışlar...

Birden irkildim. Odanın sokağa bakan camına fırladım. Bir de ne göreyim,sekiz yaşlarında bir çocuk kanlar içinde yerde yatıyordu.

Ağlayışlar sanki dağ,taşları deliyor, gökyüzünün inletiyordu. O koca apartman başıma yıkılmıştı.

- "Ah yavrum seni bugünler için mi büyüttüm! Senin kanlı cesedini göreceğime ölseydim, ölseydim yavrum, ölseydimmm..".haykırışları tenimi ürpertiyordu.

Kalabalık gittikçe çoğalıyor. Ben yerimde donakalmıştım. Elim ayağım buz kesti. Feryatlar öyle acı geliyordu ki...

- "Keşke senin yerine ben ölseydim, benim canımı alsaydın rabbim".annenin feryatları.

Derken olay yerine çocuğun babası da geldi. Onda da bir feryat figan... Yerleri gökleri inletircesine bir yakarış...

- "Allah'ım neydi günahımız. Tek yavrumu, canımı, oğlumu, aldın elimizden... Allah'ım... Allah'ım nasıl dayanırım ben bu acıya?"

- "Oğlum... Oğlum...delikanlım... sana yeni aldığım ayakkabın,takım elbisen elimde kaldı... evladım hani o en çok sevdiğin ayakkabını giyecektin. Hani sana yeni gömlek,kravat alacaktım .Şimdi kim giyecek onları... Kim gidecek senin yerine okula! bomboş mu kalacak okul sıran ?ne diyeceğim ben şimdi sınıf arkadaşlarına olmadı evladım olmadı..."

Çaresiz ağlayışlar şaşkınca sözlerle yoğrulmuş biçimde sürüyordu.

Olay yerine polisler geldiler. Ardından savcı çağırıldı.. Tebeşirle yollar çizildi derken nihayet küçük çocuğun cesedini alıp çorlu devlet hastanesine götürdüler.Arkada kalan ise bir avuç gözyaşından başka bir şey değildi.

Hayatı cıvıl cıvıl bir gencin.... Bir ocağın ,bir insanın sönüşünü bin bir pişmanlıkla seyrediyordum.

Ama nafile...

Neye yarar artık...

Sekiz yaşındaki o körpecik yavru mezara gidiyordu. Bir evin bir çocuğuymuş.
Allah'ım ne acı ne acı bir son!..

Kim bilir belki de onunda benim gibi bir sevdiği vardı...
Oysa şimdi her şey bitti...

Bu gidişatlara kim, ne zaman dur diyecek. bırakacaktı? sayısız cevapsız sorular kim bilir derken;"

Yine hayat devam ediyordu

Yine ben ertesi gün tekrar gitti eczaneye tekrar ilacını istedi.Kız gülümseyerek

- "Ne çabuk bitti ilacın" yine sözcükleri kekeleye kekeleye

- "Yedek olsun" dedi.Aldı ilacını tekrar eve geldi.o kızıdan çok hoşlanıyordu.Her gün eczaneye gider olmuştu.Nerdeyse evde ağrı kesici stoku yapacaktı,bir gün kendine, diğer gün annesine diğer gün babasına bu uzun süre devam etti.Aynı eczaneye tekrar gitti.Tüm cesaretini toparlayıp açılacaktı kıza ve bir anda dedi ki

- "Benimle konsere gelir misin?"

Kız

- " Tabi ki"

dedi.

- "Çok güzel bir açık hava konseri var ben Agbeyimle o konsere gidiyoruz sende gel,tanışırız konuşuruz sohbet ederiz."

dedi ve kız

- " Neden olmasın" dedi, dünyalar onun olmuştu.delikanlı düşündü düşündü...

- "Mutluluk bu olmalı işte."

- "Mutluluk budur" içinden konuşa konuşa o gece hiç uyumadı.hem de çok heyecanlıydı.ilk defa çok hoşlandığı biriyle tanışıp kaynaşacaktı.Nihayet sabah olmuş içi kıpır kıpırdı buluştukları konser alanında kızın yanına oturdu.içi içine sığmıyordu.Onunla nihayet yan yanaydı onun sıcaklığını hissettiğine,onun nefesini duyduğuna inanamıyordu.

çorlu stadı konser alanında delikanlı ;

- "Oturabilir miyim?"

- "Elbette"

- "Teşekkür ederim."

- "Nasılsın"

- "Çok şükür iyiyim"

- "Sen nasılsın"

- "Çok şükür bende iyiyim"

Delikanlı onu görünce içinden

- "Kolay doğmazdı güneş karanlığa,,Kolay aydınlatmazdı yıldızlar karamsar geceleri."

Bazen can yaksa da kader değil miydi ince bir ip olup bizi üstünde oynatan.

Çalkalanıp dökülmeliydin düşlerimde saçılan her damla seni kazımalıydım aklıma bir toprak şefkatiyle damlaları emmeye ruhum gezinmeliydi damarlarımdaki kanla ve ulaşmalıydım Kalbimde bir atışta sen olmalıydın bir bir atışta hayat.

Ve şimdi anlamını kazanmış satırlar geriye bir tek kalan onlarken. Bir söz sonraki her anılmalarına karşı. Muhteviyatını sormadan satırların gizlenmiş duyguları yaprak yaprak sözleri ve anlamını satırlara...

İçinde şair doğmuştu sanki; ve içten içten

- "İlk bahar mevsimi aniden gelip,
Manalı bakışla, aklımı çelip,
Sonsuz aydınlığı benlikten alıp,
Gecemi gündüze döndüren güzel."

Diye diye.. yeni tanıştığı kıza şiirler mırıldanmaya başlamıştı. En romantik şarkılar gibi duyuyordu. Kızın konuşmalarını, kızın elini tutmak öylesine arzu duyuyordu ki; içinden elini eline uzatmaktan çekiniyordu, yanlış bir hareket onu incitebileceğinden çok ürküyordu. O an yanlışlıkta kızın eli eline dokundu. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Artık oradan ayrılma vakti gelmişti. oradan ayrılmalıydı. İlaç alma vakti gelmişti. İçinden mırıldandığı dördünlüğü kağıda yazıp birde notunu ekledi

- "Senden çok hoşlanıyordum"

notunu yazdı cebine koydu. Kız görmemişti cebine koyduğunu.

iki gün sonra evde kızın annesi,

- "Bu kağıt ne kızım?"

şaşırmıştı kız aldı okudu ve kıpkırmızı olmuştu. Aradan uzun zaman geçmişti. telefon açtı delikanlıya ulaşamıyordu. Koşa koşa eczaneye gitti delikanlının adresini buldu. Eve ulaştı kapıyı çaldı bir erkek çocuk açtı

"İyi akşamlar, kardeşin ile görüşmek istiyorum."

Gözler kan çanağıydı sanki; Kız notu gösterdi delikanlı anlamıştı kardeşinin yazdığını, kız

- "O nerde"

- "Sela okundu duymadınız mı ?""

- "Hayır"

- "Dün kardeşimi kaybettik"

- "Kardeşim uyan! ne olur uyan? Neden uykudan kalkmıyorsun? Uyan kalk!

dedimse de kalkmadı uykusundan Sana verilmek üzere bunu verdi"

Kız aldı açtı okudu ve yere yığılıp kaldı.

- "Bakışların yokken dertli dururum,

Susuz kalmış ağaç gibi kururum,

İşte bende kara toprak olurum

Ruhumu bıraktım sende saadet."

RUMUZ : SİTA035